

DOOR DE BOMEN HET BOS (12+)

© Kurt Van der Elst

'Een kaleidoscoop aan grootse kleine verhalen.'

Je zou *Door de bomen het bos* de opvolger kunnen noemen van de *GOMAAAR-trilogie*, het Bildungsverhaal waarmee Ultima Thule drie voorstellingen lang de conditio humane van de jongen Gomaar, en daarmee van ons allemaal, in beeld bracht. *Door de bomen het bos* wekt dezelfde liefdevolle herkenning op, maar gaat breder en verliest daardoor af en toe aan diepgang.

De dag voor haar dood overschouwt Marie het gewemel in het dorp waar ze haar hele leven gewoond heeft. Haar oude vriend, postbode Tony, zal haar nog helpen een aantal dingen recht te zetten, maar daarna vertrekt ze naar haar overleden man. Het ophalen van herinneringen schept de raamstructuur voor een kaleidoscoop aan grootse kleine verhalen. Met korte blackouts verspringt de focus van huis(houden) naar huis(houden), over het houten 'levenspad' van sceno-

graaf Filip Peeters, langs de miserie en gelukjes van alleman - soms sluimerend in tekstuele parels: 'Als de forel verschiet dan en bijt 'm niet.' De postbode, de bakker, de stationschef, de cafébaas komen in beeld maar ook de jonge generatie, die op de chat zit en Breezer drinkt in de enige bar van het dorp. Op anderhalf uur tijd passeren de lotgevallen van drie generaties personages. Het verhaal van de een leidt als

'Elke mens worstelt bovenal met de liefde'

vanzelf tot dat van de ander - een mooie illustratie van de boutade dat elke mens 'zes stappen van een ander verwijderd is'. Het versterkt vooral het inzicht dat die mens, ongeacht geslacht, huidskleur of generatie, stevast worstelt met identiteit en schuld, heden en verleden, en bovenal: met de lief-

de. Maar zo'n inzicht moet tijd krijgen om te aarden, en de versnipperde focus zorgt ervoor dat niet alle verhalen de intensiteit krijgen die ze verdienen. Het beste voorbeeld is Marie, van wie het grote drama in haar leven - de onopgehelderde dood van haar man - snel vergeten raakt. Net zo wordt het tragische verleden van een aangespoelde Pool in één zin uit de doeken gedaan. En wanneer complexiteit te weinig tijd krijgt, ligt moralisme snel op de loer... Auteur en regisseur De Wulf heeft het zichzelf natuurlijk niet makkelijk gemaakt: zoveel uitgezette verhaallijnen moeten aan het eind ook netjes afgerond worden. Hoed af dus voor het feit dat doorheen de vele en soms controversiële bomen (scheiding, eetstoornissen, immigratie, overspel...) het bos wonderwel te onderscheiden blijft: het ruist van

het verglijden van de tijd, spijt over het verleden en hoop voor de toekomst. En vooral fluistert het, overal doorheen, over de liefde. (Evelyne Coussens)

2/3 - 3/3 om 20u30.

**NTGent, Sint-Baafsplein
17, 9000 Gent.**

Info: www.ntgent.be.